

ZADNJIČ SEM GLEDAL ENO KOMEDIJO ...

Spet je prišel dan, da slavimo smrt pesnika, ne rojstvo. Prav. Nek zajeb se je zgodil takrat, da smo tako nekrofilski, ampak v redu. En dan v letu se bomo vsi trudili biti kulturni. Joj, kako sovražim to besedo – kultura! Spominja me na nekulturne ministre za kulturo, recimo tistega, ki je povsem pijan osvajal svojo kolegico za visoko šolstvo na podpisu nekega aneksa ali pa tistega, ki je skrbel za mobing ali pa še koga ... Spominja me tudi na falango nabrušenih birokratov, ki odločajo o tem, kateri kulturni projekt bo dobil dinarčke in kateri ni dovolj

kulturnen, pa ga bomo zabrisali v koš. Torej, kultura je zame poštirkan in mediokritetni izraz za povprečne malomeščane, ki morajo pokazati, da so civilizirani in razgledani, zato obiskujejo tudi kulturne prireditve, najraje na dan kulture, da vsi vidijo. Pa okoli Novega leta si ogledajo kakšno komedijo, mogoče v komercialnem teatru ali pa celo v Drami, če je seveda Linhart. Toliko o nekulturnem zganjanju kulture.

Umetnost je pa druga reč in vsak dan bi moral biti dan za Umetnost, vendar ni in ga tudi ne bo. Oni dan sem bil doma pri neki družini, kjer nimajo niti ene knjige doma. Nimajo. Njet! Pogovarjal sem se z mladim dekletom, ki ni slišala Za Dostojevskega, Tolstoja in Ibsna. V bran našemu šolskemu sistemu, bila je Evropejka, vendar ne Slovenka. Ups! Ljudje ne gledajo avtorskih filmov zahtevne vsebine, temveč buljijo instant sranje, ki ga servira komercialni distributer signala. Vmes oglasi, kupite nov avto, ščetko za skret in deodorant, s katerim bodo vaši prdci dišali po limonski travi, potem »se nadaljuje«. Glasbe ne poslušamo, temveč gledamo. Gledamo v veliko oprsje in upamo, da bo dojka le skočila iz objema košarice, da bo nastala navihana fotka. Hop- cup! Slikarji so pezdetje, ki kar nekaj malajo na naš račun, kiparji packajo ... to nas ne zanima. In teater ... aja, saj sem že napisal da gremo dvakrat na leto in je kvota polna. Mi smo pač kulturnen narod! Eh, in potem enkrat na leto takole težimo in rentočimo, smo pametni in vsevedni, namesto, da bi pustili ta ubogi narod, da že končno crkne brez slovenščine in od prekomerne doze neumnosti. Nehajmo težiti, dame in gospodje. Ne gre! Nismo več umetniki, smo samo še vsakodnevni kruhoborci v kolesju sistema, ki ponuja nove materialne dobrine za potrebe, ki jih nimamo. To je realnost.

Največja Umetnica med nami je Zemlja sama. Pogled v čudesa narave, v brhke zavoje gozdnega roba in rdečega sončnega vzhoda nad hribom. Tam potok in skala ... In potem potop v modro morje

tišine, kjer v trenutku diha priplava mimo radovedna velikooka riba in se zazre v tega čudaka skozi šipo maske. Tam steguje lovke hobotnica iz luknje in tipa za grižljajem. In tako dalje in tako naprej nas za vsakim drobnim vogalom čaka presenečenje, ki ga Človek ni sposoben poustvariti, zgolj skromno ovekovečiti na fotografsko ploščo ali v svoj minljivi spomin. Naš greh proti Umetnosti je v tem, da bomo tudi to uničili. Zemlja bo preživela, seveda, drugačna in mogoče opustošena, ne bo pa več prostora za nas, Uničevalce.

Ta zapis posvečam ježem, noro lepim, zabavnim in koristnim živalim, ki prinašajo srečo in blagoslov v vsak vrt. V Sloveniji množično umirajo, ker je zaradi visokih temperatur zmoten njihov ritem zimskega spanja, zato zbolijo in umrejo. Ko ježev ne bo več, upam, da tudi mene ne bo več.